treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 445 | Barcelona, 5 de juliol de 1976 | Preu, 10 pessetes

resposta unitària de l'oposició democràtica a la crisi:

AMNISTIA, LLIBERTATS i GOVERN PROVISIONAL

editorial

Amb la destitució fulminant d'Arias Navarro queda oberta la crisi política més important des de la mort de Franco.

A través d'una autèntica conspiració de palau, envoltada del màxim secret i preparada fins a l'últim detall, Juan Carlos liquida una peça clau del búnker en el poder i intenta agafar la iniciativa per reforçar la sortida reformista.

Quines possibilitats d'èxit té aquesta maniobra?

Es evident, d'una banda, que la desaparició d'Arias elimina un entrebanc important en la marxa cap a la llibertat, i l'oposició democràtica ha de saludar-la com un fet positiu. Però també és evident que tota la conspiració ha estat tramada d'esquenes a l'oposició democràtica, fins i tot als partits i persones d'oposició situats més a la dreta. La prova d'això és que la sorpresa ha estat total en aquests medis, i que l'endemà mateix de la caiguda de l'Arias no sols els organismes unitaris (en particular COORDINACIÓN DEMOCRÁTICA, el CONSELL i l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, com s'especifica en aquest mateix número), sinó també personalitats polítiques de Madrid no integrades a "Coordinación" han fet una vigorosa denúncia del govern reformista, posant la seva firma al costat de comunistes i altres demòcrates.

La maniobra, doncs, ve marcada per una increïble miopia política: la de pensar que el reformisme pot afermar-se enfront del búnker sense comptar amb l'oposició democràtica. La contundència de les reaccions de l'oposició és un cop molt fort contra la maniobra i posa el rei en la situació més delicada i difícil en què s'hagi trobat mai.

El nomenament d'Adolfo Suárez, d'altra banda, confirma que el rei continua presoner de l'immobilisme i frustra moltes de les esperances que alguns havien posat en la crisi. Encara és prematur preveure com aniran les coses, però és evident que Suárez no és l'home en mi-

(passa a la pàgina 2)

40 ANIVERSARI DEL PSUC

Míting central el dia 25 Salutació de Santiago Carrillo (pàgina 6)

(ve de la pàgina 1)

llors condicions per avançar cap al pacte amb l'oposició, cap al "pacte nacional" o la "ruptura pactada", única via efectiva per treure el país de la difícil situació econòmica, social i política en què es troba.

Amb aquesta sortida de la crisi es reafirma la incapacitat del reformisme per trencar amb l'ultra-dreta i agafar la iniciativa del procés democratitzador. Tot fa pensar que el període Suárez vindrà marcat per les mateixes inconseqüències i contradiccions que l'anterior, amb la diferència que les posicions del búnker s'hauran afeblit sense que les del reformisme s'hagin reforçat, de tal manera que la força de l'oposició en sortirà augmentada.

L'oposició ha reiterat ja la seva proposta constructiva i realista de la ruptura pactada, que no exclou ningú,ni els qui avui són al poder. El govern Suárez haurà de tenir-ho en compte si no vol anar a un fracàs estrepitós i ràpid. Qualsevol intent de continuar marginant l'oposició o de dividir-la a fi d'atreure cap al poder els sectors més dretans farà aigües degut a la dificilíssima situació econòmico-social, que reclama una sortida amb garanties per a tothom, capaç d'establir un nou clima al país.

La mobilització de masses convocada per "Coordinación Democrática" i els organismes unitaris de diverses nacions i regions (veure pàg. 3), durant la setmana del 5 al 12 de juliol, donarà una mesura de l'estat d'ànim d'un poble cansat de demagògies, de promeses democràtiques i realitats dictatorials i repressives. Enfront de les maniobres reformistes, l'Assemblea de Catalunya i el Consell han marcat els objectius que cal avui afirmar ben alt: AMNISTIA,LLIBERTATS i GOVERN PROVISIONAL! Els comunistes farem tot el que estigui al nostre abast per fer d'aquesta setmana un signe esclatant de la voluntat de protaisme del poble.

DECLARACIÓ DEL CONSELL

Davant la crisi de govern a l'estat espanyol, el Consell de Forces Polítiques de Catalunya reclama la creació d'un govern provisional que restauri les llibertats democràtiques, proclami una amnistia general política i laboral, i obri un període constituent, durant el qual els pobles de l'estat espanyol puguin democràticament donar-se una constitució.

Al mateix temps i des del primer moment, un govern provisional ha de constituir-se a Catalunya segons les institucions i principis de l'Estatut del 1932.

El Consell de Forces Polítiques de Catalunya es referma en el contingut dels seus acords fundacionals i declara que està disposat a assumir les seves responsabilitats, en el marc dels seus compromisos anteriors, per tal d'arribar a un pacte amb les forces de l'estat espanyol partidàries del procés pacífic i responsable cap a una democràcia sense adjectius ni exclusions.

DECLARACIÓ DE C. D. i INSTÀNCIES UNITÀRIES

Reunits a Madrid:

Coordinación Democrática

Delegació del Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya

Consello de Forzas Políticas Galegas

Taboa Democrática de Galicia

Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià

Coordinación Democrática de Andalucía

Coordinación Democrática de Aragón

Coordinación Democrática de Asturias

Coordinación Democrática de Castilla

Coordinación Democrática de Extremadura

Coordinación Democrática de la Mancha

Coordinación Democrática de Madrid-región

En iniciar-se la reunió es va prendre l'acord que, tant aquesta reunió com les que se celebrin en el futur, es facin amb la plena participació en la seva iniciativa, de totes les instàncies unitàries. També es va adoptar l'acord de fer servir el castellà, català, gallec i euskera.

Coordinación Democrática, alhora que va ressaltar la importància d'aquesta reunió política, va lamentar les absències d'altres delegacions també invitades que per raons tècniques de comunicació no hi han pogut assistir.

El tema central del debat fou la SETMANA DE L'AMNISTIA que, tant Coordinación Democrática com les altres instàncies unitàries existents, han convocat perquè se celebri entre els dies 5 i 12 del present mes de juliol.

Va ser llegida la carta que dirigeix el Consell de Forces Polítiques de Catalunya a Coordinación Democrática, en la qual s'adhereix a la campanya per l'amnistia a tot l'Estat espanyol proposada per Coordinación Democrática.

Es va acordar ratificar aquestes convocatòries i impulsar el seu desenvolupament, d'acord amb les característiques peculiars que ha pres a cadascuna de les nacionalitats i regions de l'Estat espanyol.

Davant de la crisi governamental, les diverses delegacions s'han refermat en el criteri que la crisi política general no es podrà resoldre sense l'obertura d'un procés constituent, basat en el respecte absolut de la sobirania popular, amb la promulgació d'una amnistia sense exclusions, tal com ho tenen definit en llurs programes totes les instàncies unitàries de l'oposició democràtica.

Finalment, les delegacions coincideixen a proposar a totes les instàncies unitàries l'autoconvocatòria, per a una data molt propera, d'una nova reunió en la qual, després de l'anàlisi dels resultats de la "setmana de l'amnistia", s'examini la situació política i es tracin les línies generals d'acció per a la conquesta de les llibertats.

Madrid, 2 de juliol de 1976

DECLARACIÓ DE L'ASSEMBLEA

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya ha pres coneixement de la gestió de la seva delegació que ha participat, en el dia d'avui, en una reunió d'instàncies de l'Estat espanyol realitzada a Madrid entorn de la SETMANA DE L'AMNISTIA (del 5 al 12 de juliol). Aquest Secretariat aprova plenament l'actuació de l'esmentada delegació i crida tot el poble de Catalunya a donar suport a totes les accions que es realitzaran durant aquesta Setmana.

El Secretariat de l'Assemblea de Catalunya, davant l'actual crisi política, que confirma el fracàs de l'operació reformista promoguda pel govern Arias-Fraga, recorda que tota solució als gravíssims problemes plantejats passa per la ruptura democràtica, per arribar a la qual l'element fonamental és la mobilització pacífica, responsable i decidida del nostre poble entorn als quatre punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya. Tal com deia ja el "Manifest per la ruptura" : "Qualsevol negociació per la ruptura ha de comportar explícitament l'exigència d'un període constituent garantit mitjançant la formació d'un Govern Provisional a nivell de l'Estat, que permeti per la sobirania popular la lliure configuració de les seves institucions.

"Per a Catalunya aquestes exigències es concreten en el restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1932 com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació i en l'existència d'un govern provisional de la Generalitat en el mateix moment de la ruptura democràtica."

En conseqüència, aquest Secretariat crida tot el poble de Catalunya a mobilitzar-se:

1) donant suport a la "Marxa de la llibertat" al llarg de tot el seu recorregut i, d'una manera especial, en els dies inicials (3 i 4 de juliol).

2) donant suport a la lluita dels treballadors de Motor Ibèrica i a les accions a realitzar per l'Amnistia Laboral durant el dia 7 de juliol.

3) a través de la participació activa en la manifestació convocada a Barcelona el dia 11, a les 8 de la nit, amb l'itinerari següent: Saló de Sant Joan (avui Saló de Víctor Pradera) a la Plaça de Sant Jaume, passant per la Ronda de Sant Pere, Plaça Cataluña, Rambles i carrer Ferran.

Finalment, el Secretariat manifesta que l'actual lluita per l'amnistia sense exclusions no es tanca en la mobilització d'aquests dies sinó que ha de continuar amb la campanya de mítings entorn del "Manifest per la ruptura", fins a la consecució de les llibertats polítiques i nacionals.

2 de juliol de 1976

Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

del 5 al 12 de juliol

SETMANA DE L'AMNISTIA

assegurem una gran ofensiva de masses!

afermem el protagonisme del poble!

Del 5 al 12 de juliol està convocada a tot l'Estat espanyol una setmana de manifestacions i accions a favor de l'amnistia. L'Assemblea de Catalunya convoca per al dia 11, a les 20 hores, al Saló Víctor Pradera de Barcelona, una manifestació dintre del marc d'aquesta setmana.

La iniciativa va partir de Coordinación Democrática i ha estat assumida per les instàncies unitàries de diverses nacions i regions -entre les quals figura l'Assemblea de Catalunya- reunides a Madrid el 2 de juliol (veure el Comunicat de la reunió a la pàgina 2).

Un dels trets més indignants de l'actual política reformista és el manteniment a les presons de nombrosos presos polítics mentre es parla de caminar cap a la democràcia i fins i tot són tolerades activitats per les quals aquests homes i dones estan segrestats.

Luís Lucio Lobato, del Comitè Executiu del P.C.E., que ha passat més de la meitat de la seva vida a la presó, és troba empresonat en estat gravíssim de salut. I mantenen a la garjola Simón Sánchez Montero, Francisco Romero Marín, Santiago Álvarez, el comandant Otero i els seus companys militars, el jove comunista mataroní Pau Morales i dotzenes de patriotes revolucionaris bascos.

Rafael Vidiella, fundador del P.S.U. i ex-conseller de Justícia de la Generalitat, resident a Budapest, va demanar el passaport a finals de 1975 i encara li és denegat. Als seus 86 anys, desitja lògicament tornar a Catalunya. Ni ell ni Dolores Ibárruri ni Santiago Carrillo no reben autorització per tornar a Espanya.

Quina nova convivència es vol establir a Espanya si no es posa terme a aquesta situació?

L'amnistia serà la pedra de toc per saber quan les coses començaran a canviar de debò. Amb la caiguda d'Arias s'obre un interrogant. Però un interrogant del qual no cal esperar passivament la resposta. Perquè la resposta vindrà determinada decisivament per la pressió de les masses.

En el poble creix intensament el sentiment de ser víctimes d'una gran estafa. Hi ha unes ganes creixents de dir prou!, de fer sentir al poder que els homes i dones del carrer també tenen alguna cosa a dir.

Els comunistes farem un gran esforç per aconseguir que la manifestació del dia 11 sigui un gran acte de masses. Posarem en tensió tots els nostres efectius i catalitzarem el desig popular d'afirmació democràtica.

Durant tota la setmana que comença el 5, multiplicarem els actes, les reunions, les assemblees, les pintades, els fulls que facin patent el desig d'amnistia i que preparin el clima per a la manifestació de Barcelona. Les iniciatives locals són importants, però no han d'interferir amb la manifestació de Barcelona, sinó que han de potenciar-la.

El dia 7, per iniciativa dels treballadors de "Motor Ibérica", està convocada una jornada per l'amnistia laboral, dintre del marc de la setmana.

CAL QUE TOTHOM SIGUI CONSCIENT DE LA TRANSCENDÈNCIA D'AQUESTES ACCIONS, I ESPECIALMENT LA DEL DIA 11, PRIMERA RESPOSTA DE MASSES I A TOT ESPANYA DAVANT DE LA CRISI DE GOVERN I DAVANT DE LA MANIOBRA REFORMISTA-CONTINUISTA. CAL UN ESFORÇ DECISIU PERQUÈ LA MANIFESTACIÓ SIGUI UN GRAN ÈXIT.

COMUNICAT DEL PSUC DAVANT LA CRISI

El Secretariat del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha conegut amb satisfacció les declaracions fetes ahir pel Consell de Forces Polítiques de Catalunya i pel Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya en relació amb la crisi governamental.

La caiguda d'Arias Navarro hauria de marcar un viratge cap a la ruptura pactada, que exigeix en primer terme la promulgació de l'amnistia i l'establiment de les llibertats sense cap discriminació.

La destitució d'Arias reflecteix la inviabilitat del continuisme reformista, la necessitat d'erradicar les lleis i institucions heretades de Franco i d'obrir un procés constituent sota la direcció d'un Govern Provisional de Reconciliació Nacional, que haurà de comportar la instauració a Catalunya d'un Govern Provisional de la Generalitat d'acord amb els principis de l'Estatut d'Autonomia de 1932.

La suspensió, ahir, de l'homenatge a Ridruejo a Madrid i la prohibició, avui, del míting del PSUC a Mataró indiquen, no obstant això, que el Govern actual no abandona la seva política repressiva i discriminatòria i que hi ha seriosos perills que la crisi governamental desemboqui en un nou intent continuista que suposaria l'agreujament dels problemes econòmico-socials i de les tensions existents.

El Secretariat del Comitè Central del PSUC crida els comunistes i tots els demòcrates catalans a donar suport amb tota decisió a les accions per l'amnistia previstes per a la propera setmana i a intensificar i estendre la mobilització de masses, palanca fonamental per a posar fi al reformisme i per a imposar un canvi pacífic que doni la paraula al poble.

Barcelona, 3 de juliol de 1976

El Secretariat del Comitè Central del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

32 PERSONALITATS CONTRA LA REFORMA

La premsa del dia 3 ha publicat l'extens manifest que 32 personalitats adrecen a l'opinió pública. Són 32 signatures que representen, sens dubte, l'aclaparadora majoria dels espanyols, perquè llur filiació política va des de l'esquerra fins a la dreta monàrquica, dins i fora de Coordinación Democrática. Entre els signants trobem Álvarez de Miranda, M. Azcárate, Camuñas, J. Garrigues Walker, F. González, Ruis Giménez, Morodo, Satrústegui, Tamames, Tierno Galván...

Denuncien la reforma i el referèndum i assenyalen tres condicions indispensables per al futur democràtic: 1) Reincorporació a la vida ciutadana de tots els qui són a la presó o a l'estranger per raons polítiques. 2) Drets i llibertats democràtics i llibertat per als partits polítics. 3) Govern representatiu per al trànsit pacífic devers una democràcia de debò.

MOTOR IBÉRICA: PARLEN ELS PROTAGONISTES

Publiquem aquest article que hem rebut dels companys de l'organització del PSUC a "Motor Ibèrica" de Barcelona:

Comencem avui!, ha estat la frase cridada cada dia per l'assemblea de treballadors de Motor Ibèrica. Cada dia ha estat un dia nou en aquesta llarga i radicalitzada lluita de més de dos mesos de durada, perque a cada provocació de la patronal-símbol més feixista de tot l'Estat calia respondre amb noves i decidides accions.

Cal recordar que poc temps abans de les eleccions sindicals de l'any passat, la direcció de Motor Ibèrica va posar en pràctica un fet-tipus propi del seu liderat entre les patronals de línia dura: va despatxar divuit dels millors companys que es presentaven com a candidats a enllaços i jurats d'empresa. Aquests acomiadaments foren el toc d'atenció de la necessitat real d'aconseguir una forta unitat de tots els treballadors; i és així com van començar les massives assemblees de fàbrica als diversos torns de menjar. A partir d'aquí els temes de discussió es van anar centrant en la Plataforma de 26 punts del Conveni Provincial del Metall, de la qual es varen sintetitzar dos punts: L'AMNISTIA LABORAL (READMISSIO DE TOTS ELS DESPATXATS) i 4.000 PESSETES D'AUGMENT LINEAL, IGUAL PER A TOTHOM. I és així que, després d'un llarg boicot a les hores extraordinàries i davant de l'actitud negativa al diàleg i repressiva de la Direcció, el 28 d'abril es va iniciar la vaga total a les tres fàbriques de Barcelona (quatre mil cinc-cents treballadors) en el marc de les grans mobilitzacions de la vaga general del Metall. A partir d'aquest moment, la condició prèvia que l'Assemblea de Treballadors imposava al Jurat per a negociar amb l'empresa era l'aixecament de totes les sancions: s'ha passat de 14 acomiadaments, 120 sancionats amb dos mesos de suspensió de feina i sou i falta molt greu per a tota la plantilla en vaga a l'acomiadament de 1.800 treballadors en la fase actual.

La manca de perspectives negociadores de la Direcció -tan toixament tancada en el despreci envers els treballadors- ha menat el conflicte per camins cada cop més violents. De primer les coaccions telefòniques, els piquets de la Direcció formats per caps i encarregats, els telegrames, els anònims, les pallisses subministrades per bandes neofeixistes, l'incendi de cotxes, l'explosió d'una bomba a la una de la matinada a casa d'un jurat d'Empresa... I, després, la col.laboració directa de la policia. Hi ha hagut més de vint detencions, en alguns casos amb pallisses i pas a la presó Model. I sempre per denúncies de l'empresa. Un cas greu és la manifasseria de la patronal per tractar d'enfrontar els 1.500 tècnics i administratius que no han secundat la vaga amb els treballadors en vaga. La manca d'informació i la falta d'una consciència clara del seu paper de força de treball assalariada i explotada han estat la causa de no incorporar-se els tècnics i administratius a la vaga i de cobrir parcialment els llocs de producció a les màquines i línies de muntatge. Alguns, però, s'hi van negar i han denunciat públicament la manipulació de què són objecte.

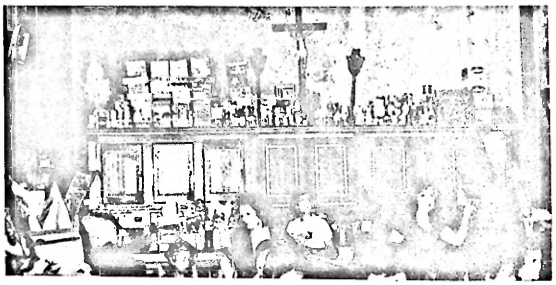

Les dones de treballadors de Motor Ibèrica, tancades a la parròquia de Sant Andreu

Tots aquests esdeveniments,als quals cal afegir el tancament, a la parròquia de Sant Andreu, a Barcelona, de 250 dones i infants, amb l'enorme solidaritat que han rebut, la constant mobilització del poble en ajut dels tancats i llur posterior i brutal desallotjament, han conduït l'Assemblea de Treballadors a la pública i unànime adhesió a Comissions Obreres com a avantguarda de la classe obrera, a veure clarament la necessitat absoluta d'un sindicat obrer de combat, unitari, independent i democràtic, de les llibertats polítiques.

En el curs de la vaga les dues reivindicacions dels treballadors de Motor Ibèrica, amnistia laboral i 4.000 pessetes, s'han resumit en una de sola que afecta tota la classe obrera: la necessitat del SINDICAT OBRER, que la lluita sola dels treballadors de Motor Ibèrica no pot aconseguir. Es per això que hom ha cridat tot el Metall i tota la classe obrera de Barcelona i de la comarca a diverses jornades de lluita en suport de Motor Ibèrica. Es així que Seat, Maquinista, Macosa, Siemens, Harry Walker, Laforsa, Aismalfbar, Banca, Electricitat i moltes altres empreses més han fet vagues de solidaritat.

D'altra banda, cal tenir en compte alguns fets. Un és el caràcter multinacional de Motor Ibèrica, el 37 per cent del capital de la qual pertany a la Massey Fergusson internacional, ben coneguda per la seva intolerància als diversos països on té fàbriques (en té 100 a trenta països). Un altre és que Motor Ibérica està estretament lligada a alts càrrecs del govern espanyol, com és ara Echevarria Puig ("Jo vaig despatxar en Camacho!"), Secretari General de la Companyia, actual Director General de Correus i Telecomunicacions, que és el braç dret d'en Fraga Iribarne; López Bravo, ex-ministre d'Afers Exteriors i d'Indústria, i d'altres "personatges". Tot plegat fa que ja no hi hagi embuts en les maniobres combinades de Fraga-Govern Civil-Sindicats-direcció de l'empresa-premsa burgesa davant per davant de la unitat dels treballadors de Motor Ibèrica. Tot plegat fa que aquesta llarga lluita sigui el símbol de la lluita de tota la classe treballadora contra l'estat feixista dissfressat de reformisme, que no enganya ningú.

Delegacions de la Comissió Obrera de Motor Ibérica han visitat els companys de les Massey Fergusson de Frsnça, Alemanya i Itàlia,per tal d'encetar una coordinació seriosa de les lluites dels treballadors de les diverses nacions.

En aquests moments els treballadors de Motor Ibèrica criden les Comissions Obreres, Tots els partits, l'Assemblea de Catalunya, el Consell de Forces Polítiques, totes les organitzacions democràtiques de l'oposició perquè disposin totes les forces en llur suport en la jornada de lluita general del 1 de JULIOL, dins del marc de la setmana política per l'AMNISTIA I LES LLIBERTATS POLITIQUES I SINDICALS.

Entre les darreres publicacions que ens han arribat volem destacar aquest número 63 de "La Veu del Camp Català", dedicat a les manifestacions pageses de Tarragona i Lleida del mes de maig. Felicitem els redactors de "La Veu del Camp" per aquest número i per la seva constant tasca en defensa dels interessos de la pagesia catalana.

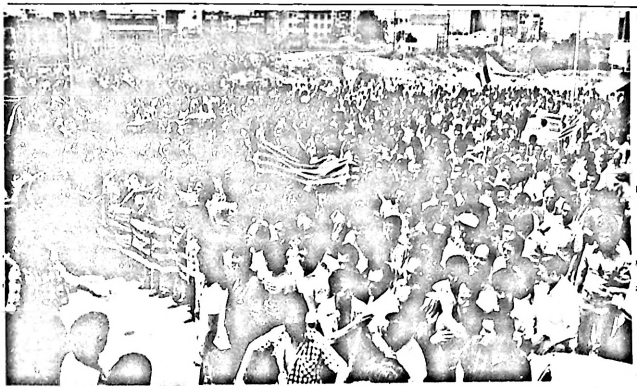

Manifestació a Cornellà, el 27 de juny (Foto "Treball")

l'explosió de la joventut

A Cornellà, diumenge, dia 27 de juny, la joventut va protagonitzar la primera manifestació "legal" del Baix Llobregat, des del 1939. Els organitzadors preveien una assistència de 700 persones..., i encara, el pont de Sant Pere i la terrible xafogor feien preveure una assistència escassa. Bé, més de deu mil veïns de Cornellà, sense comptar els que aplaudien des dels balcons o al mateix carrer, es manifestaren durant gairebé dues hores per demanar amnistia i els drets de la joventut: Majoria d'edat i dret de veu i vot als divuit anys, ensenyament democràtic, científic i gratuït, a igual treball salari igual, més centres juvenils i més dotacions ciutadanes. Banderes catalanes, banderes vermelles, banderes andaluses, pancartes que recordaven quins són aquests drets que la joventut reclama, crits ben ritmats de llibertat i amnistia, cançons... feien de la marxa pels carrers de la Satèl.lit una festa joiosa, que re-situava la problemàtica juvenil al centre de les preocupacions de la població.

Més tard, en el míting del PSUC a Cornellà, el 2 de juliol, tornava a ser present la problemàtica dels joves. De més a més de les perspectives del seu programa reivindicatiu, de la seva lluita per la llibertat i contra els empresonaments (amb el suport de la presència, entre els qui presidien l'acte, de Domènec Martínez) es parlava de la participació dels joves a la Marxa de la Llibertat, del Congrés de la Joventut, del Congrés de Cultura Catalana, del VI aniversari de la Joventut Comunista. El Congrés de Joves, configurat com un congrés obert a joves catalans de totes les ideologies, vol ser una instància democràtica des del seu mateix començament. Hi ha una primera fase de convocatòria i definició fins al mes d'octubre, en què començaria la fase d'acció mitjançant lluites coordinades, setmanes de la joventut, conferències ..., per tal d'arribar, als mesos de maig i juny, a unes primeres conclusions que precisin quin és el projecte que la joventut ha adoptat democràticament.

Ha tingut lloc, d'altra banda, el III Ple del Comitè Nacional (ampliat) de la Joventut Comunista de Catalunya, al terme del qual s'ha lliurat a la premsa un Manifest que és, tot ell, una reafirmació de la lluita per aconseguir la democràcia, la reafirmació i defensa de la nacionalitat catalana, com també l'afirmació del comunisme com a fita per a tota la humanitat. La premsa ha destacat una proposta que es refereix a la unitat del moviment juvenil per la democràcia i el socialisme, "que aplegarà no solament les organitzacions polítiques juvenils, sinó també els moviments, entitats i organitzacions que ja avui participen, d'una manera o d'una altra, en la lluita per la democràcia i per una societat progressista i justa. Una entitat que, tot respectant la personalitat de cada un dels seus integrants, fes possible la participació massiva de la joventut i fos capaç d'oferir una alternativa a tots els sectors joves de la societat".

LLUITAR PER LA DEMOCRÀCIA ÉS LLUITAR CONTRA L'ENCARIMENT

per Antoni Ferrer

La insistència en el "pacte social", d'aquestes darreres setmanes, per part del govern reformista vol amagar la por que aquest té a l'esclat de la protesta popular contra els augments de preus. El govern sabia, des de feia un mes, que l'índex oficial del cost de la vida havia crescut en un 4'58 per cent el maig i que això suposava, sempre parlant de xifres oficials, un 11'72 per cent en cinc mesos.

En resposta a tota aquesta situació, a Madrid 50.000 manifestants donaven la seva opinió al govern Arias sobre aquest "pacte social", que sembla que s'ha de convertir en l'eix de la política econòmica del govern al servei dels interessos minoritaris d'uns pocs oligarques i de les multinacionals (no es parla mai de l'internacionalisme capitalista). Perquè és el govern el principal responsable de les puges de preus o, almenys, del fet que aquestes puguin arribar a percentatges tres o quatre vegades per sobre de la mitjana europea. La inexistència d'una política econòmica és coherent amb el seu reformisme polític: volen que tot sigueixi com els de sempre han volgut. La seva incapacitat per a resoldre els greus problemes que avui té el país -la desocupació, la inflació-, va lligada a la seva manca d'interès per acabar políticament amb la corrupció dins de les seves files, que ha permès grans enriquiments pagats pel país (Matesa, Redondela, l'Obra Sindical del Hogar, Sofico, les immobiliàries, la Lockeed, etc.)

Aquest final d'any, si no fan altre cop les trampes que acostumen, l'índex oficial del cost de la vida, sempre molt per sota del real, haurà crescut per sobre del 25 per cent. Tots els serveis públics estan apujant els seus preus (electricitat, Renfe, escoles, transports, etc.) i ara s'anuncia l'augment del "metro" a Barcelona i Madrid, que ja ha sofert, els dos darrers anys, un increment del 50 per cent. I s'apugen tots els productes bàsics de l'alimentació: el pa, la llet, la carn, les patates, el peix, la fruita, etc.

Només l'ofensiva de les masses populars pot aconseguir els canvis polítics necessaris perquè es faci una política econòmica al servei del poble. La caiguda de l'Arias es deu, en part, a la desastrosa política econòmica, desvaloració compresa, que ha portat a aquest 4'58 per cent. Però no en són els homes els únics responsables sinó, sobretot, les forces socials reaccionàries que hi ha al seu darrere. El canvi de l'Arias per qualsevol altre que no respongui als interessos del poble no canviarà les causes d'aquest vergonyós 4'58%.

Avui, la lluita per salaris dignes, contra la desocupació i les puges de preus, va lligada estretament a la lluita contra la política reformista del govern, contra el "pacte social". L'exemple de Madrid, on 50.000 persones varen manifestar-se contra l'encariment de la vida, una setmana abans de la caiguda de l'Arias, és significatiu.

El poble lluita per la democràcia, identificant plenament el govern reformista amb la inflació, i no oblida qui són els responsables de les puges dels preus. Els treballadors volem la democràcia perquè sabem que és l'únic camí per a aconseguir que les puges de preus no siguin tan brutals i perquè la crisi econòmica no caigui únicament i exclusivament sobre les nostres espatlles.

Més que mai, avui, la lluita contra l'encariment de la vida i en defensa del lloc de treball passa al primer pla, juntament amb l'exigència de l'amnistia.

SALUTACIÓ DE SANTIAGO CARRILLO

Al company Gregori López Raimundo, al Comitè Executiu, a tots els companys del PSUC.

Estimats amics: Ens associem, amb fervor i entusiasme, a la celebració que feu aquests dies del 40 aniversari de la fundació del PSUC. És una data inoblidable que tots els comunistes espanyols considerem com a pròpia ja que la creació del PSUC va ser un progrés de conseqüències fructuoses per a tot el moviment obrer i democràtic del nostre Estat.

Amb el PSUC, els treballadors de Catalunya posseïren, per primera vegada, un gran partit marxista revolucionari de masses, capaç d'assegurar-los l'assoliment d'un paper hegemònic en el desenvolupament político-social del seu poble. Un partit col.locat en condicions de realitzar la fusió de classe dels obrers que viuen i treballen a Catalunya, independentment del lloc de la seva naixença; que va saber fer participar els vinguts d'altres nacionalitats i regions d'Espanya a la lluita per la llibertat nacional de Catalunya, identificant-la amb la lluita per la democràcia i el socialisme a la resta de l'Estat. Aquest paper exercit pel PSUC és reconegut avui fins i tot pels polítics de centre dreta catalans. No hi ha cap català honest que pugui oblidar que llavors que la seva llengua era perseguida brutalment per la dictadura, llavors que la cultura catalana estava engrillonada i sotmesa a escarn pel feixisme, "Treball", el vostre òrgan central, fou el primer full escrit en la llengua nacional que unia, des de les catacumbes de la clandestinitat, la bandera de les quatre barres, ensenya de la vostra llibertat nacional, amb la bandera roja, marcada per la falç i el martell, emblema de la causa emancipadora del proletariat, els pagesos i les masses laborioses.

El balanç de la història del PSUC, en el seu conjunt, pot suscitar avui l'orgull revolucionari de les joves generacions, que han vingut i estan venint a engruixir les seves files. Des del seu comportament combatiu i heroic els dies de la guerra contra el feixisme fins a la seva llarga i soferta lluita en la clandestinitat i la seva sortida a la superfície, sempre lluitant, avui, la història del PSUC és la d'un partit marxista revolucionari conseqüent, que ha progressat recolzat sobre els seus encerts i aprenent dels seus errors.

Els seus dirigents han assolit justament el respecte i l'estima del poble català. Gregori López Raimundo, Pere Ardiaca, Gutiérrez Díaz, Miquel Núñez, Roman, Cipriano Garcia, Alfons Comín, Solé Tura i molts d'altres, mereixen la confiança dels qui els han vistos durant llargs anys al capdavant de la lluita, sense defugir pas cap risc, enters i ferms, tant enfront de la dictadura com de les temptacions i pressions de l'anomenat "reformisme". En aquesta ocasió jo vull testimoniar a aquests companys, i en ells a tots els militants i dirigents del PSUC, l'estima fraternal, la indestructible amistat de tot el Partit Comunista d'Espanya.

El PSUC està unit amb el Partit Comunista per sòlids lligams de combat i de sacrificis comuns, per la nostra teoria marxista creadora, per un mateix enfocament polític del present i del futur de l'Estat espanyol.

El PSUC i tots els demòcrates catalans saben que en el Partit Comunista d'Espanya tenen i han tingut sempre un ferm suport de les seves justes reivindicacions nacionals. El Partit Comunista és l'amic més fidel del poble català en el conjunt d'Espanya. Ho ha estat i ho serà sempre.

Participem plenament en les accions amb què celebreu el vostre 40 aniversari. Els desitgem a totes l'èxit que ha tingut el ja històric míting de Terrassa, una de les ciutadelles comunistes de Catalunya de bastants anys ençà, míting que ha constituït una impressionant manifestació de força i de responsabilitat política.

Quan el senyor Fraga Iribarne, que es té per una mena de Lluís XIV, afirma davant de qui vulgui escoltar-lo, que l'Estat és ell i que Espanya serà el que a ell li vingui de gust, els comunistes catalans i de la resta de l'Estat, units a les altres forces democràtiques, són l'esperança i una de les garanties més serioses del fet que els pobles d'Espanya seran, al capdavall, allò que vulgui la voluntat popular, expressada al seu dia lliurement a través del sufragi universal.

Per això reforçarem cada cop més l'acció política contra els plans "reformistes" i contra el govern Arias-Fraga, que pretén imposar-los per la força, i n'exigirem la dimissió.

Estimats companys del PSUC!

Durant molts d'anys, a causa de les meves responsabilitats a la JSU, després al PCE, he estat íntimament lligat a la vostra activitat. Hem recorregut plegats un llarg camí. Em sento part del vostre Partit i del vostre poble, fins i tot per raons molt personals. Amb aquestes ratlles vull participar, com un més, en una celebració amb la qual estic profundament identificat.

Una forta abraçada de,

16-6-76

Santiago Carrillo

míting central del psuc

25 de juliol, a les 16 hores, a MAS ROGER, Pont du Tech, carretera d'Argelès a Saint Cyprien. Recinte i instal.lacions facilitats per la Federació dels Pirineus Orientals del Partit Comunista Francès.

ORADORS: Gregori López Raimundo, secretari general, i Pere Ardiaca, del Comitè Executiu.

Intervindrà Santiago Carrillo i hi haurà salutacions del Partit Comunista Francès i del Partit Comunista Italià.

RECITAL DE LA NOVA CANÇÓ, amb RAIMON, LLUIS LLACH, QUICO PI DE LA SERRA, MARIA DEL MAR BONET i OVIDI MONTLLOR.

Hi haurà venda de menjar i begudes.

ENTRADA LLIURE. Obert des de les 10 del matí.

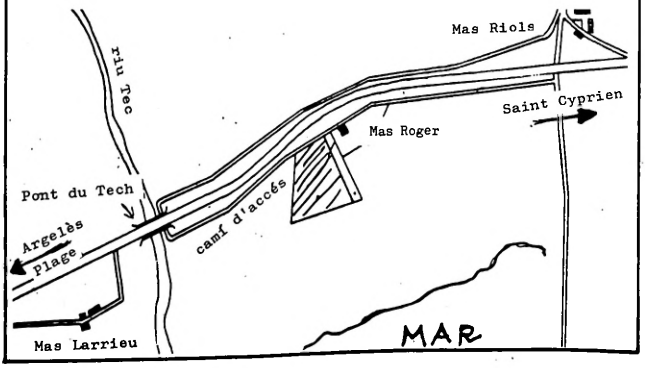

Lleida, Cornellà, Manresa, Mataró res no atura la presència comunista

Les aparicions públiques del PSUC en ocasió del 40 aniversari es multipliquen malgrat les restriccions reformistes.

El 24 de juny era a LLEIDA on més de mil persones es reunien al Teatre Principal sota la presidència del balaguerí Pere Ardiaca. El 2 de juliol 8.000 persones es reunien a la Societat Coral La Unió, de CORNELLÀ, amb la presència de quatre dirigents destacats: Miquel Núñez, Alfons C. Comín, Solé Tura i el també dirigent de la Joventut Comunista Domènec Martínez, recentment alliberat. El 3 de juliol, la Sala Loyola de MANRESA quedava plena de gom a gom i molta gent no podia entrar-hi. A MATARÓ el míting previst per la mateixa nit era prohibit a darrera hora.

"Tot i així, es van concentrar de 6 a 8 mil persones", ens diu un dirigent comunista del Maresme. "Ja havíem dit que no buscaríem cap enfrontament amb la força pública. Vam negociar la retirada de la policia del recinte i es va llegir un comunicat del Comitè Local denunciant la prohibició". Els assistents van cridar "PSUC!", "Amnistia!", "Llibertat!" i altres slogans. "Combat", organ local del PSUC, prepara un especial sobre el míting frustrat.

En els mítings realitzats hi ha molts punts comuns. L'enfocament rupturista que presideix l'activitat del partit i el rebuig del reformisme. La voluntat unitària, tant de les presidències com dels públics. La presència combativa del moviment obrer i la del moviment feminista (Lleida, Cornellà, Mataró). A Lleida un pagès va formar part de la presidència, afirmant que "la pagesia necessita un sindicat autènticament pagès, lliure i unitari. Per això el PSUC dóna total suport a la Unió de Pagesos". A Cornellà, com anteriorment a Terrassa, havia de parlar un orador en nom dels cristians comunistes. El conegut jesuita Joan García Nieto, que ha via de fer-ho, no va poder assistir-hi per malaltia i transmeté per cinta magnetofònica un emotiu missatge. Va destacar la presència de la joventut. "Joven tut Comunista, visca, visca, visca!", era un dels crits corejats. Es parlà de la Llarga de la Llibertat i de la setmana de l'amnistia del 5 al 12.

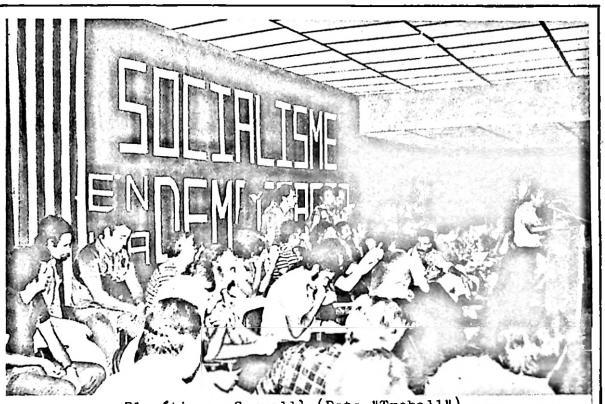

El míting a Cornellà (Foto "Treball")

A Lleida es va reclamar la dimissió de tots els consistoris i eleccions lliures. Es va dir que si el reformisme, en comptes de pactar amb els que no volen la democràcia, hagués pactat amb l'oposició, avui tot aniria millor. Paraules ben actuals...!

A Manresa es van vendre entre el públic unes insignies molt boniques amb la falç i el martell i les sigles "P.S.U.C." fetes per l'organització local en el marc del 40 aniversari.

La celebració no es limita, però, a actes multitudinaris. Al barri barcelonís del GUINARDÓ es feia el 9 de juny la presentació del partit davant de 150 persones. A SABADELL davant de 1.500. S'ha fet també a IGUALADA. Proliferen les pintades, repartiment de fulls i altres formes de propaganda.

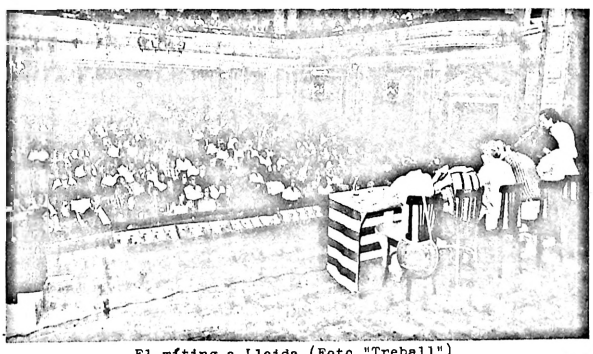
El míting a Lleida (Foto "Treball")

Ha mort Pura de la Aldea

Pura de la Aldea ha mort el passat 17 de juny a Barcelona, a l'edat de 86 anys. Era funcionària de presons quan ingressà al Partit Comunista d'Espanya l'any 1934, arran de la relació que tingué aleshores amb Dolors Ibàrruri, empresonada en l'establiment penitenciari on Pura exercia la seva funció.

L'any 1939 fou detinguda i jutjada per la seva fidelitat a la República i, a d'altres acusacions, afegiren la de participar en l'alliberament de les empresonades per la Junta de Casado abans de l'entrada de les forces de Franco a Madrid. Passà cinc anys empresonada i, a fi de fer més penosa la seva situació, era traslladada contínuament de presó. Així arribà a conèixer pràcticament tots els centres penitenciaris del país. L'any 1958 fou novament detinguda durant sis mesos, acusada d'activitats il.legals a Barcelona, si bé no pogueren condemnar-la.

Que descansi en pau l'abnegada Pura de la Aldea!

el míting socialista

Unes 15.000 persones -sense comptar les que no van poder entrar- van estar "suant socialisme" al Palau Blaugrana, en el míting organitzat pels socialistes catalans el vespre del 22 de juny. Va ser un acte d'afirmació i de força, que va estar dominat per un gran esperit unitari i combatiu. Saludem l'èxit de l'acte, fita destacada en el procés constituent del Partit Socialista de Catalunya. Reproduïm, íntegra, la salutació que el PSUC hi va enviar:

Salutació PSUC a míting PSC

Barcelona, 22 de juny de 1976

Companys socialistes:

El Comitè Executiu del PSUC, en nom dels comunistes catalans, us envia una salutació fraternal i la seva felicitació més sincera per l'organització d'aquest acte, que marca una nova passa endavant de la llarga lluita del nostre poble per la democràcia i pels seus drets nacionals.

El vostre míting, després del celebrat fa uns dies pel PSUC a Terrassa, prova que cap maniobra reformista del poder, cap batalla de reraguarda del "búnker", no deturaran la lluita dels treballadors i de les masses populars en general per imposar un canvi democràtic sense violències que porti l'amnistia, restauri les lleis i institucions catalanes compreses en l'Estatut d'Autonomia de 1932 -i les altres llibertats democràtiques sense cap discriminació- i obri un procés constituent.

El PSUC, que s'enorgulleix de tenir com a companys de combat, des de fa més de vint anys, alguns dels oradors del vostre míting, considera que l'amistat i la col.laboració forjada en aquests anys -la qual desitgem mantenir i desenvolupar amb el Partit Socialista de Catalunya que esteu construint- és una premissa de triomf en el nostre combat actual per la democràcia i la millor garantia que el nostre poble continuarà avançant després cap al socialisme en la llibertat, cap a la construcció d'una societat més justa.

Pel Comitè Executiu del PARTIT SOCIALISTA UNITARI DE CATALUNYA,

Gregori López Raimundo
Secretari General

reunió de partits comunistes

Representants qualificats de 29 PP.CC. i Obrers d'Europa s'han reunit a la capital de la República Democràtica Alemanya els dies 29 i 30 de juny.

La premsa mundial ha destacat unànimement que les intervencions dels Secretaris dels Partits Comunistes d'Espanya, França i Itàlia han dominat les discussions, que han constituït un èxit de la nova concepció de l'internacionalisme que defensen el PSUC i el PCE.

El document aprovat subratlla que "una Espanya democràtica, definitivament alliberada de totes les seqüeles feixistes, és una necessitat vital per a la seguretat i el progrés d'Europa".

La delegació del PCE era integrada per Santiago Carrillo, Mauricio Pérez i Ramón Mendezona -membres del C.E. del PCE- i per Gregori López Raimundo, Secretari General del PSUC.

L'església catalana per l'amnistia

La premsa ha donat la nova, bé que molt poc rellevantment, d'un important document dels Abats i Provincials dels ordes religiosos de Catalunya, després de llur 25 reunió, celebrada a Tarragona.

Tots els acords tenen un clar sentit democràtic que hem de celebrar, compresa la seva adhesió a la iniciativa de la Conferència Episcopal Catalana de portar a Espanya, a Catalunya, les despulles del cardenal Vidal i Barraquer. Tanmateix, per la seva transcendental significació, volem destacar el seu rotund pronunciament per "la urgència de la promulgació de l'amnistia per arribar a la reconciliació que tant desitgem, com a signe de credibilitat i esperança per als qui més han sofert...".

També condemnen la tortura i diuen: "Manifestem la nostra preocupació pel tracte que reben alguns detinguts per delictes d'opinió i fem la petició que cessin per sempre els processaments ofensius per a la dignitat de les persones." Denuncien amb energia les activitats dels grups ultres i insisteixen "en la necessitat urgent de posar fi a les accions violentes de grups prou i massa coneguts que s'arroguen funcions vindicatives contra persones i institucions..."

marxa de la llibertat

La llarga marxa, la Marxa per la Llibertat, va començar ahir diumenge 4. Fraga l'havia prohibida amb excuses i ha enviat els seus homes a ocupar militarment els punts de concentració. Segons el Secretariat Permanent de la Marxa, només entre Tremp i Esterri d'Aneu hi havia uns 600 guàrdies civils. A la Sénia els controls ocupaven un radi de 15 km. Tot i així, centenars i centenars de persones s'han concentrat. A Oliana i Girona -les notícies són encara fragmentàries- el nombre era important. Les detencions pugen a més de 100 segons els organitzadors, entre els quals figuren dirigents i militants de diversos grups polítics: Joan Colomines, Joaquim Boix, Àngel Colom, Miquel Porter, entre altres.

Com han dit els seus organitzadors, "la Marxa per la Llibertat no pot acceptar prohibicions ni limitacions injustificades en aquesta llibertat que tot el poble reclama i a la qual creu tenir un dret irrenunciable". La Marxa seguirà endavant, i si cent vegades és trencada per l'acció violenta de les forces repressives, cent vegades serà represa en els llocs i hores marcats en l'itinerari.

La Marxa ha encarnat en el nostre poble. Per comarques i localitats de la geografia catalana s'han creat secretariats organitzadors, ha rebut adhesions de l'Assemblea de Catalunya, del Consell, de gran nombre d'entitats cíviques i culturals, d'entitats internacionals.

Cal que proliferin tot tipus d'iniciatives: festes populars, actes culturals i recreatius, concentracions, mítings, posters, pancartes, adhesions i, sobretot, cal acompanyar la Marxa al seu pas per les diferents localitats. Marxa que ha d'esdevenir expressió rotunda d'un poble que vol ser i vol ser lliure.

★★★

7 DE JULIOL, JORNADA DE SOLIDARITAT AMB MOTOR IBÉRICA